

San Francisco Blanco: VOCACIÓN DE MÁRTIR

*O día 5 de febreiro, xoves, estará de festa un ano máis a parroquia de Tameirón celebrando a San Francisco Blanco. O día 7, sábado, coma tódolos anos, peregrina alí a Delegación de Misiones, porque é o **Patrón dos Misioneiros de Ourense**. Raúl é un cura novo, recién ordenado, e coma Francisco, natural de Tameirón. El mesmo é quen nos presenta ó Santo.*

Ó longo de todo este ano, na nosa diócese, estámonos a mover por un lema: «¡Igrexa! Descubre, acolle e acompaña a chamada de Deus». Creo, que cando se achega a data da festividade anual do noso paisano, San Francisco Blanco, non está de máis, que botemos unha ollada á nosa historia particular e descubramo-los modelos de fidelidade á vocación que posuímos.

«Mártir é todo cristián que vive con coherencia a Fe, que a comunica ca súa vida, e que fai dela o centro existencial da súa persoa»

Francisco Blanco: vocación de mártir. Esta é a vocación de todo bautizado; todos estamos chamados a dar testemuño da fe que recibimos no bautismo e que acollemos ó longo da nosa vida. Cada vez que escoitamos a palabra «mártir», enseguida nos vén á nosa cabeza, unha persoa que entrega a súa vida en mans de outras persoas por odio á nosa fe; pero o sentido orixinario e literal desta palabra é moito máis amplo; mártir é o mesmo que testigo. Mártir e todo cristián que vive con coherencia a Fe, que a comunica ca súa vida, e que fai dela o centro existencial da súa persoa. Cando Francisco Blanco corría e xogaba polas corredoiras do Tameirón na súa infancia, ou cando se aplicaba no estudio en Monterrey na súa adolescencia, ou cando era un mozo universitario en Salamanca, non creo que pensara moito en que era posible que Deus lle pediría a entrega da súa vida nunha cruz, como acontecería. Pero si tiña moi claro o que significaba a súa condición de bautizado, chamado a facer presente a Cristo no mundo. Por eso os seus biógrafos fálannos das súas visitas frecuentes, tanto en Monterrey coma en Salamanca, ata o convento dos franciscanos onde tiña o seu director espiritual, con quen revisaba a súa vida para ver se realmente se ía axustando ó Evanxeo. Con dezaseis anos expresa publicamente a súa vontade de ser sacerdote, por eso o bispo de Ourense dálle ás primeiras ordes

menores antes de marchar para Salamanca. Francisco Blanco descubriu que a realización concreta da súa vocación cristiá pasaba polo camiño da entrega da súa vida a Cristo e ós irmáns no sacerdocio ministerial.

«Francisco Blanco aprendeu a importancia de ser cristián na súa familia e na súa comunidade parroquial de Tameirón»

Os mozos cristiáns do século XXI, creo que deberían botar unha ollada á vida de tantos mozos cristiáns que dende novos tomáronse en serio o que significa estar bautizado, e sobre todo experimentaron a felicidade que nace da fidelidade ó plan que Deus ten para cada un dos seus fillos. Francisco Blanco, antes de entrar no convento, xa se percatara que recibira unha gran riqueza, aprendéao na súa familia, na súa comunidade parroquial de Tameirón, descubriu a inmensa riqueza de ser fillo de Deus, irmán de Cristo; pouco a pouco foi descubrindo a través do estudio, da oración, da confesión e dirección espiritual, que conservar esta riqueza tiña unhas esixencias, que este Pai, Deus, tiña un plan para el, un camiño que non era de dirección obrigatoria, que esixía a resposta libre, pero un camiño que levaba á terra da liberdade e da felicidade, un camiño que era o seu, o que Deus pensara para el, e que soamente sería feliz nesta vida se acertaba con ese camiño. Pero tamén descubriu que nese camiño non estaba só, que toda a Igrexa o acompañaba, que esa Igrexa era unha gran familia, guiada polo Espírito de Deus; pero sobre todo aprendeu a experimentar a presenza amiga e cercana de Xesús, que lle axudaba a seguir os seus pasos e a facelo presente no mundo no que se movía: na familia, no mundo da universidade, no convento ou entre os xaponeses. Tamén descubriu que sen esta compañía era imposible facer realidade o plan de Deus porque os homes somos débiles e moitas veces fállannos as forzas, pero que unidos a Cristo podemos escoitar, acoller e incluso acompañar a chamada de Deus na nosa vida e tamén na vida dos nosos irmáns.

«Francisco é modelo cercano de descubrimento e acollida da vocación na nosa vida cristiá»

Neste ano fago unha invitación a celebrar a San Francisco Blanco, como modelo cercano de descubrimento e acollida da vocación na nosa vida cristiá. No seu pobo, en Tameirón, celebráremolo ó longo de toda a novena, pero sobre todo os días 5, 7 e 8 de febreiro, ás súas festas, en que todo o noso pobo xirará unha vez máis en torno a este amigo que se todo o ano está moi presente nas nosas casas, nestes días quere tamén achegarse ó fogar de tódolos diocesáns de Ourense.

Raúl Alfonso González

Primeira Misa de Raúl este verán

“Vivir simplemente co necesario”

Purita Lorenzo, é unha «aliada», ourensá, que fai case sete anos deixou o seu traballo como enfermeira e se foi para Bolivia. Vive desde entón nunha poboación rural chamada El Torno cerca de Santa Cruz de la Sierra. Pasa uns días de descanso coa súa familia e pedímoslle que nos contase algo daquela terra e da súa xente.

¿Que é unha «aliada»?

Unha «aliada» é unha persoa consagrada a Deus, cos votos tradicionais de pobreza, castidade e obediencia pero vivindo no medio do mundo. O noso carisma é a pureza tomada globalmente... En Bolivia vivir este carisma é un gran reto coa corrupción que hai. En Ourense as aliadas somos algo máis de trinta e traballamos en moi diversos campos.

Purita con unha veciña boliviana

«Sempre quixen estar entre os máis pobres»

¿Como chegaches ti a ser misioneira?

Sempre me gustou o traballo con marxinados. Por eso antes de irme para Bolivia dedicaba parte do meu tempo a drogadictos, visitaba o cárcere... Sempre quixen ir ás Misiones e estar entre os máis pobres. Nun momento propuxéronnos ás Aliadas ir á Bolivia e alá me fun encantada. Ademais xa non tiña cargas familiares unha vez que falecera o meu pai que vivía comigo.

¿Que é para ti ser misioneira?

Ser misionero é levar a Xesucristo. Certo que tamén hai que axudar ás persoas a saír da situación de miseria na que viven pero o noso obxectivo fundamental é levar o Evanxeo, afondar no coñecemento de Xesucristo, compartindo a súa vida, sementando esperanza, axudándolles a descubrir que Xesús os quere... Anque é frecuente que ó final ti es o que máis recibe. Ser misionero é intentar vivir a fondo o que queres transmitir. Na nosa vida tamén hai sufrimento pero sabes que aquela xente te precisa e a forza do Señor non nos falta nunca.

Sabemos que pasaches un ano duro en Bolivia...

Na revolta deste pasado ano que coñecestes polos medios de comunicación, mesturáronse, moitos problemas: o do gas, o dos campesiños sen terra, o dos cocaleros que piden seguir producindo.... unido

a unha gran corrupción política. Houbo mais de 70 mortos... De todos xeitos o motivo central das revoltas foi a explotación do gas natural que se quería vender ós Estados Unidos. Estivo o país totalmente bloqueado. Unha vez que fuxiu o presidente Sánchez de Lozada e asumiu o poder o Vicepresidente Carlos Mesa, serenáronse as cousas. Os partidos políticos quedaron fora de xogo xa que nomeou un gabinete de técnicos cualificados e non políticos, pero ¿deixarano gobernar? As forzas sociais falan de darlle tres meses de tregua...

«Simplemente queremos seguir a Xesucristo que buscou a pobres, enfermos, desherdados»

E no medio de toda esta situación a Igrexa...

A Igrexa Boliviana ten moito prestixio e é escoitada nos conflitos anque neste último non se aceptou a súa mediación. En cuanto a vida interna da Igrexa o maior problema é que é moi dependente da axuda exterior sobre todo en cuanto a persoal xa que case non ten sacerdotes nativos. Temas coma o celibato son difíciles de entender. O ter descendencia é algo fundamental para todo boliviano. De todas formas penso que o maior reto da Igrexa boliviana é o ter un rostro propio.

En cuanto a túa labor...

Estamos unha compañeira de Almería, que se chama Carmen, e máis eu nunha zona rural de 60

comunidades que en total teñen unhas 40.000 persoas. A poboación principal, que é onde vivimos, chámase El Torno e ten uns 12.000 habitantes. Ó principio traballabamos solo na pastoral, camiñando ó ritmo da xente... incluso fisicamente porque nunca tivemos coche. Dedicábase o tempo as comunidades cuidando de visitalas polo menos unha vez ó mes. Nos últimos anos estamos máis dedicadas ó traballo na escola fiscal como

profesoras de Relixión pero sen esquecer nunca o traballo pastoral propiamente dito. Como enfermeira axudo no que podo pondo inxeccións, facendo curas, acompañando ós enfermos a ir ós Hospitais onde hai que pagar todo... Neste sentido mantemos moita relación coas «Cruzadas» que levan o Hospital onde vai cada ano o Dr. Garrido.

«Proben nalgún momento da súa vida vivir simplemente co necesario»

¿Por que segues en Bolivia? ¿Non é hora de regresar?

Sei que non hai ninguén imprescindible pero si que somos moi necesarios. Aquelo atrápate e é moi difícil abandonar a aquela xente. De todos xeitos seguir alí é un problema de fe. Non somos heroes. Simplemente somos persoas que queremos seguir a Xesucristo que buscou a pobres, enfermos, desherdados. Tiven a sorte de que me ofrecen esta oportunidade e acollina. Hoxe non o cambio por nada.

¿Algunha cousa que che gustaría dicirnos?

Gustaríame dicirle a todos: proben nalgún momento da súa vida «vivir simplemente co necesario». ¡Que pouco fai falta para vivir! E pensen, ademais, que hai moitos que non teñen nin o básico, nin o fundamental... que pasan fame. O que a nós nos sobra, faille falta a moitos.